

רותיהם של אנשי העולם התחתון, המת-
מחים בעת האחרונה במילכודי-תופת. ה-
דמיון בשיטות מילכוד הקאדיק והאופל
לבין מילכוד מכוניתו של דויד שולמן
באפקה, לפני כמה חודשים, מעורר מח-
שבות.

בסאם אל-שכעה, ששב להכרה מלאה
כמה שעות אחרי פציעתו, סבור כי מבצעי
הפשע השיגו את ההיפך ממה שקיוו.
"מעתה אהיה יותר חזק", אמר בפנים
מאירות לעיתונאי ישראלי שביקר בחדרו
בבית-החולים. "אותם שרצו לרצוח אותי,
הצליחו לקחת ממני רק את רגליי. אבל
זה רק מקרב אותי לאדמתי, ומחוק את
המאבק שלי למען עמי. מי שיש לו רג-
ליים יכול ללכת על אדמתו. לי אין כבר
רגליים, לכן לעולם לא אנטוש את אד-
מתי ועמי.

"אני לא צריך את הגוף כדי להילחם.
הרוח היא שתילחם. אני אחד מרובבות
הקורבנות של הממשלה הישראלית. היא
לקחה את רגליי. אבל אני צוחק לבגין
ולמדיניות שלו. הממשלה שלו יודעת ש-
המדיניות הזאת תיכשל לבסוף, ולכן היא
עושה מעשים כאלה. אבל החיוך שלי,
זאת ההוכחה לבגין שאין אני מפתח ול-
עולם לא אפתח. אני אמשיך לשרת את
עמי עד הסוף."

זו, מותר!

ל א רק אד-שכעה מאשים את מר-
שלת ישראל באחריות למעשה. זאת
היא גם האווירה הכללית בגדה. לאיש
שם אין ספק כי את הפשע ביצעו ישר-
אלים. השאלה אם אנשים אלה פעלו ב-
תיאום עם המימשל או על דעת עצמם,
כלל איננה משמעותית בגדה. ברור ש-
אם המימשל היה נוקט באמצעים נגד
גוש-אמונים והפאשיסטים, טענה צעירה
משכם, "דברים כאלה לא היו יכולים לק-
רות. אבל אם נותנים להם להשתולל,
ומשאירים אותנו ללא הגנה, מדוע שלא
יעשו דברים כאלה? המימשל הרי נותן
להם גיבוי.

"כשאנחנו זורקים אבנים, או עושים
דבר הכי קטן, תיכף עוצרים אנשים, מטי-
לים עוצר, מרביצים ויורים בלי אבחנה.
אבל כשרוצחים אותנו, לאף אחד לא איכ-
פת. פתאום מדברים על מדינת חוק, ושי-
צריך קודם להוכיח ולא להאשים סתם.
כמה פלסטינים נענשים סתם, באופן קר-
לקטיבי, כל יום? זה מותר!"
למרות שהמימשל התכונן לכך וגייס
כוחות, לא היו כמעט מהומות ביום ה-

חייל מצביע על מקום הפיגוע באל-בירה חנא אל-שכעה במקום בו נפגע אביו

כבר ברור כי היה זה רימון מתוצרת
צה"ל.

האמון שרוכשים תושבים בגדה לחקי-
רת הפשעים בידי גורמי-ביטחון ישרא-
לים הוא קלוש ביותר. מרביתם סבורים,
כי המימשל יחפה על המבצעים, ומיעור-
טם — כי אנשי המימשל עצמם עומדים
מאחרי המעשים.

הדעה בגדה היא כי נסיונות ההתנק-
שות היו נקמה על ההתקפה על בית-
הדסה בחברון. את ההשערה הזו מחזק
הפיצוץ הרביעי של אותו היום השני,
כשעתיים לפני הפיצוץ האחרים. סמי-
כות פיצוץ זה לפיצוץ האחרים, והי-
עובדה שהם אירעו בדיוק ביום ה-30
להתקפה על בית-הדסה, שבה נהרגו אלי
הזאב וששה אחרים, לא השאירה בלב
רבים ספק באשר למניע.

להגן על ראשי-העיר מפני נסיון התנקשות
נוסף, בפתח המחלקה הועמדו שוטרים,
ובכניסה לחדרו של אל-שכעה בוצעו חי-
פושים על גופם של זרים, לפני שנכנסו
בקר את הפצוע.

ברמאלה התקיימה בבניין העירייה
ישיבת חירום של מועצות רמאללה ואל-
בירה, בהשתתפות נציגים מחברון והל-
חול. "המעשה הזה לא יעזור לאלה ש-
ביצעו אותו", סיכם איברהם טאויל את
הישיבה. "אם הורגים אחד — באים מאה
במקומו."

מכוניותיהם של ח'לף ואל-שכעה נלי-
קחו לבדיקה. אנשי המעבדה לזיהוי פלי-
לי (מו"פ) של מישטרת ישראל ערכו
חקירה משלהם באחרי הפיצוץ. המשימה
החשובה ביותר של החוקרים היא לגלות
את סוג חומר הנפץ. לגבי הפיגוע בחברון

שני השחור. רק בשכם, מול בית-החולים
רפדיה, שבו אושפו אל-שכעה, התאספו
כמה מאות צעירים. ההפגנה שהחלה ב-
השמעת סיסמות, עברה לידיו אבנים,
כשהחילים מגסים לפור את הצעירים ב-
גז. לבסוף הסתיימה ההפגנה בשקט, כשי-
על הכביש נשארות עשרות אבנים, עדות
למה שהתרחש קודם.

בתוך בית-החולים התאספו חברי מר-
עצת עיריית-שכם, שקיבלו כל העת מי-
לחות של נכבדים מהגדה. האישים לא
השמיעו קריאות כעס, אך חזרו על אר-
תם דברי הודהות שהושמעו לפני כחצי
שנה, כאשר נעצר אל-שכעה מתוך כור-
נה לגרשו: "ברוח ובדם — אנחנו עם
בסאם!"

לא-שכעה הוקצתה מערכת חדרים נפר-
דת בבית-החולים, ונקטו צעדים כדי

